

จุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ

โดยที่การมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการค้าประเวณี ผู้เขียนจะขอเริ่มโดยนำข้อมติที่สนทนาร่วมกันเรื่องจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นแนวทางการสำรวจปัญหาทางจริยธรรมของการค้าประเวณี โดยจะพิจารณาว่า อะไรคือจุดประสงค์ของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้องตามหลักจริยธรรมเป็นอย่างไร เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นเหตุผลในการวิเคราะห์ถึงปัญหาจริยธรรมของการค้าประเวณี ผู้เขียนจะทำการสำรวจความคิดของฝ่ายต่างๆ ที่กล่าวถึงจุดหมายที่เป็นอุดมคติ และคำจำกัดความเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ โดยจะเริ่มจากความคิดของฝ่ายโรมัน แครอลิก ซึ่งกล่าวถึงเรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศโยงเข้ากับความต้องการทางจริยธรรม จากนั้นจะเป็นการวิเคราะห์ความเห็นของนักปรัชญาร่วมสมัยที่กล่าวถึงคำจำกัดความของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งถึงแม้ว่า นักปรัชญาเหล่านี้จะมีได้โยงคำจำกัดความเกี่ยวกับเรื่องเพศเข้ากับเรื่องของจริยธรรมเสมอไป แต่กระนั้นคนทั่วไปก็มักจะยึดถือทฤษฎีที่คล้ายกันกับของนักปรัชญาเหล่านี้ เป็นเกณฑ์ในการตัดสินความถูกต้อง ผู้เขียนจะทำการพิสูจน์ว่า คำจำกัดความใดที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการมีความสัมพันธ์ทางเพศ และจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคืออะไร เราสามารถที่จะโยงเข้ากับเรื่องของจริยธรรมได้หรือไม่ ถ้าได้จะถือว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องที่ผิดทางจริยธรรมหรือไม่

การให้กำเนิดบุตรและความรัก

ตามความเชื่อแบบดั้งเดิมนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศนอกเหนือ

ไปจากคู่สามี-ภรรยาที่แต่งงานกันอย่างถูกต้อง ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดทั้งสิ้น เหตุผลที่ชาวสันนิบาตนิยมความคิดดังกล่าวอาจมีอยู่มากมาย แต่ที่ได้รับความนิยมเชื่อถือ และมีอิทธิพลอย่างสูง เห็นจะได้แก่คำสอนของศาสนาคริสต์ นิกายโรมัน แครอลิก และ คำสอนทางศีลธรรมของนิกายโรมัน แครอลิกที่เป็นกระแสความคิดหลักนั้น ได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากอริสโตเติล นักปราชญ์ชาวกรีกโบราณ ซึ่งหลักความคิด 4 ประการที่มีอิทธิพลต่อคำสอนของศาสนาในเรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ได้แก่

- 1) ทุกสิ่งในธรรมชาติจะต้องมีจุดประสงค์ (Purpose)
- 2) ทุกสิ่งในธรรมชาติจะต้องมีลักษณะที่เป็นสาระสำคัญของมัน (Essential Nature)
- 3) ทุกสิ่งในธรรมชาติจะต้องมีความเป็นระเบียบแบบแผน อันดีงามของมันเอง (Proper Good)
- 4) จุดประสงค์ สาระสำคัญ และความดีงามของสิ่งนั้น จะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิด¹

จากหลักความคิด 4 ประการของอริสโตเติลนี้ ชาวโรมัน แครอลิก เชื่อว่าจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้น ก็คือ การทำให้กำเนิดบุตร (Reproduction) และสืบเนื่องมาจากความคิดนี้ การคุมกำเนิด จึงถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม นอกจากนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่มิได้มีจุดประสงค์ในการให้กำเนิดบุตรก็ถือว่าเป็นความคิดทางจริยธรรมด้วย แต่เนื่องจากกฎเกณฑ์ในเรื่องนี้ อาจจะไม่เป็นธรรมกับบุคคลบางฝ่าย ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ไม่สามารถมีบุตรได้ บุคคลที่มีบุตรมากเพียงพอแล้ว และไม่ต้องมีการที่จะมีบุตรอีก ฯลฯ บุคคลเหล่านี้ก็ไม่สามารถที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศที่

¹ "Sexual Morality" in Applying Ethics, ed. Jeffrey Olen and Vincent E. Barry (Belmont : Wadsworth, 1989), p.45

ถูกต้องตามศีลธรรมได้ ในหลักคำสอนทางศาสนาจึงได้กล่าวถึง จุดหมายรอง (Secondary Purpose) ของการมีความสัมพันธ์ทางเพศว่า จะต้องเป็นการกระทำที่เกิดจากความรักเท่านั้น ดังรายละเอียดที่ปรากฏใน Declaration on Certain Questions Concerning Sexual Ethics (Vatican 1976) ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรัก หรือการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่มีจุดประสงค์ในการให้กำเนิดบุตร เป็นการทาลายสิ่งที่ดีๆ จะเป็นไปตามธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงความรักของมนุษย์ด้วยว่า ไม่ได้จบลงที่ความรักแบบโรแมนติกเท่านั้น แต่การที่ความรักของมนุษย์จะสมบูรณ์แบบใด จะต้องรวมไปถึงความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตร (Parental Love) ซึ่งเกิดมาจากความรักนั้นด้วย ความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ซึ่งประกอบไปด้วยความรักในลักษณะ เช่นนี้ เท่านั้นที่ถือว่าเป็นการกระทำที่มีเกียรติและศักดิ์ศรีของมนุษย์ซึ่งต่างจากการผสมพันธุ์ของสัตว์

ซารา รูตติค เป็นผู้หนึ่งที่มีความเห็นไปในแนวทางเดียวกันนี้ ถึงแม้จะมีได้กล่าวถึงเรื่องทางเพศเพื่อโยงเข้ากับเรื่องของจริยธรรมโดยตรง แต่สิ่งที่รูตติคต้องการจะพิสูจน์ก็คือ เราจะตัดสินคุณค่าของประสบการณ์ทางเพศได้อย่างไร อะไรคือการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ดี และมีความเกี่ยวข้องกับพันธะทางสังคมอย่างไร การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ดีจะเป็นการส่งเสริมความดีในเรื่องอื่นที่นอกเหนือไปจากเรื่องทางเพศด้วยหรือไม่ รูตติคคิดว่า ความเป็นธรรมชาติเป็นลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เราสามารถแยกความสัมพันธ์ทางเพศที่ดีออกจากความสัมพันธ์ทางเพศที่มีคุณค่าต่ำกว่าได้ และเชื่อว่าจุดหมายที่เป็นไปตามธรรมชาติของการมีความปรารถนาทางเพศคือ การให้กำเนิดบุตรเท่านั้น รูดติคกล่าวว่า "ในบรรดาวัตถุประสงค์และจุดหมายทั้งหลายของความปรารถนาทางเพศ ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะมีเหตุผลที่จะบอกได้ว่า มันเป็นไปตามธรรมชาติ นอกเสียจากว่า มันคือ การกระทำที่จะนำไปสู่การให้กำเนิดบุตร" 2

ทั้งนี้ รูดดิกก็ได้หมายความว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ได้ประกอบไปด้วยความจงใจที่จะให้กำเนิดบุตร เป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติ (เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น ความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ที่รู้ว่าตัวเองไม่สามารถมีบุตรได้ ก็จะต้องถือว่าเป็นผิดปกติ) หากแต่ต้องการจะแสดงว่า ความปรารถนาทางเพศที่เป็นธรรมชาติจะต้องเป็นความปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ครอบคลุมจำเป็นจะต้องมีความปรารถนาที่จะให้กำเนิดบุตรก็ได้ รูดดิกได้ให้เหตุผลว่า "ความปรารถนาทางเพศที่เป็นธรรมชาตินั้น วัตถุประสงค์จะเปรียบเทียบว่า มันจะต้องนำไปสู่การให้กำเนิดบุตร ในสภาวะที่เป็นปกติของร่างกาย"³ ความสัมพันธ์ทางเพศที่จะนำไปสู่การให้กำเนิดบุตรได้ จะต้องเป็นความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศชายและเพศหญิง ดังนั้น ความปรารถนาทางเพศที่เกิดขึ้นกับเพศตรงข้ามเท่านั้นจึงถือว่าเป็นสิ่งที่ปกติ เพราะมันเกิดขึ้นจากการจัดระเบียบโดยธรรมชาติที่จะนำไปสู่การให้กำเนิดบุตร ครอบคลุมทั้ง 2 ฝ่ายนั้น จำเป็นที่จะต้องรับรู้ถึงจุดหมายตามธรรมชาติดังกล่าว หรือมีความต้องการที่จะให้การมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้น นำไปสู่การให้กำเนิดบุตรเลยก็ได้

จากการให้เหตุผลของรูดดิก ผู้เขียนเห็นว่า เมื่อนามามาใช้กับการมีความสัมพันธ์ทางเพศในการค้าประเวณีแล้ว ในส่วนของผู้ซื้อบริการจากโสเภณี ถ้าเกิดจากความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามแล้ว ก็จะถือว่าเป็นความปรารถนาทางเพศที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ แต่ปัญหาจะตกอยู่ที่ฝ่ายโสเภณี ซึ่งมีอาจบอกอย่างเป็นทางการเป็นที่แน่นอนได้ว่า มีความรู้สึก

² Sara Ruddick, "On Sexual Morality," in Moral Problems, ed. James Rachels (Harper & Row : New York, 1975), p.23

³ Ibid., p.24

อย่างไรในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ ถึงแม้ว่าการที่รสนิยมไม่ได้มีความรู้สึกหรือความปรารถนาในเรื่องเพศในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ และกล่าวได้ว่า เป็นการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่แปลก ๆ กล่าวคือ เป็นความต้องการทางเพศที่มีได้เกิดจากความต้องการตามธรรมชาติ แต่รูคคิกก็มีได้กล่าวว่า ความผิดปกติในเรื่องนี้ มีความเกี่ยวพันไปถึงเรื่องของจริยธรรมอย่างไร ในส่วนของผลที่จะเกิดขึ้นในสังคม รูคคิกคิดว่า ความผิดปกติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ จะมีผลในเรื่องของการจำกัดการให้กำเนิดบุตร ซึ่งจะทำให้เกิดผลดีหรือผลเสียก็ขึ้นอยู่กับสภาพของสังคมนั้นว่า มีความต้องการที่จะลดหรือเพิ่มจำนวนประชากร ซึ่งกรณีนี้ ถ้าการมีความสัมพันธ์ทางเพศในการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดปกติในสังคมที่มีความต้องการที่จะลดจำนวนประชากร ก็ถือว่า การค้าประเวณีมีส่วนที่ทำให้เกิดผลดีต่อสังคมด้วย การที่ไม่สามารถกล่าวได้ว่า สิ่งที่ทำไม่เป็นไปตามธรรมชาติมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของจริยธรรมอย่างไร ถ้าจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศในการค้าประเวณีไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ก็ไม่สามารถนำมาตัดสินว่า เป็นการกระทำที่ผิดจริยธรรมได้

ความเห็นของรูคคิกในเรื่องจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ใกล้เคียงกับความเห็นของนักจิตวิเคราะห์คนสำคัญ คือ ซิกมันด์ ฟรอยด์ ซึ่งมีความเห็นว่า จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ก็คือ การให้กำเนิดบุตร อดที่ได้ให้เหตุผลว่า การที่ธรรมชาติทำให้เกิดแรงดึงดูดทางเพศระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย แทนที่จะเป็นเพศเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า จุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศควรจะเป็นเรื่องของ การให้กำเนิดบุตร ฟรอยด์ได้พูดถึงปัญหาในเรื่องเพศ เช่น ความไม่เป็นระเบียบ ความเบี่ยงเบน และความคิดผิดปกติ เกิดจากข้อเท็จจริงที่พัฒนาการในเรื่องเพศของมนุษย์ไม่ได้เป็นไปตามแบบแผนสากล (Universal Pattern) ใน On the Universal Tendency to Debasement in the Sphere of Love ฟรอยด์กล่าวถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นปกติ (Normal Sexual Life) ว่า จะต้องอยู่ภายใต้การแต่งงานที่เกิดจากความรัก

(Affection) และ ความต้องการทางร่างกาย (Sensuality) ใคยการ แต่งงานกับผู้ที่ตนรักและต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย ก็เพื่อที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจและความรู้สึกที่ดีในการที่จะต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน แต่ขณะเดียวกัน ปัญหาสำคัญในจุดนี้ คือ การพบว่ามึหลายคนที่ไม่สามารถแสดงออกถึงอารมณ์และความปรารถนาทางเพศของตนออกมาอย่างเต็มที่กับผู้ที่ตนรัก ในทางตรงข้าม ความพึงพอใจทางเพศอย่างสูงสุดนี้ จะถูกปลดปล่อยกับผู้ที่ตนไม่ได้รู้สึกรักเลย ในเรื่องนี้ พรอยด์กล่าวว่า

โลกแห่งความรักที่มนุษย์ตกอยู่ในอาณาเขตของมัน แบ่งออกเป็น 2 แนวทาง ซึ่งถ้าจะเปรียบในทางศิลปะ ก็คือ ความรักที่ศักดิ์สิทธิ์ และความรักในทางที่เสื่อม (ความรักแบบสัตว์) ในที่ๆพวกเขามีความรัก พวกเขาจะไม่มี ความปรารถนา และในที่ๆพวกเขามีความปรารถนา พวกเขา ก็ไม่สามารถที่จะรักได้ พวกเขาแสวงหาสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องมีความรักต่อมัน เพื่อที่จะนำเอา ความรู้สึกทางร่างกายไปเสียจากสิ่งทีพวกเขารัก⁴

พรอยด์ได้อธิบายถึงเรื่องนี้ว่า

การที่มนุษย์ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ สืบเนื่องมาจากจุดเปลี่ยนแปลงของบม เออดิปัส (Oedipal Crisis) ซึ่งความสนใจในเรื่องเพศและความรักของ เด็กชายจะมุ่งไปสู่อุเป็นมารดา แต่เนื่องจากการมีความสัมพันธ์ทาง เพศกับ บุคคลที่ร่วมสายโลหิตเดียวกันเป็นสิ่งต้องห้าม ประกอบกับความกลัวที่มีต่อบิดา ทำให้การแสดงออกโดยตรงถึงความปรารถนาที่เกิดจากบมเออดิปัสไม่สามารถ กระทำได้ . . . ผลที่ตามมาก็คือ ในบางคน เมื่อมีความปรารถนาทางเพศ กับผู้ที่ตนรัก ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกผิดและละอายขึ้น ในที่ๆพวกเขาไม่มีความรู้สึก

⁴ Sigmund Freud, "On the Universal Tendency to Debasement in the Sphere of Love," in On Sexuality (Penguin : Harmondsworth, 1977), p.251

ผิดและละอายเท่านั้น ที่คนเหล่านี้สามารถจะแสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศอย่างเต็มที่ได้. . . กับบุคคลที่เขาไม่ได้รักเท่านั้น⁵

บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่มีปัญหาและไม่มีความสุข พรอยด์เห็นว่า เป็นสภาวะหนึ่งของการป่วยทางจิตซึ่งต้องการการบำบัด ถึงแม้ว่า จะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศหญิงและเพศชาย แต่สิ่งที่ทำให้ความสัมพันธ์ทางเพศนั้นไม่เป็นปกติ ก็คือ การที่ฝ่ายหนึ่ง "ยังระทมไม่เต็มที่" (Immature) ซึ่งเป็นผลมาจากความสับสนทางจิตใจที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก

ถึงแม้รัคติกและพรอยด์จะมีได้กล่าวว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติดังกล่าวตามความเห็นของทั้งสอง มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของจริยธรรมอย่างไร แต่สิ่งที่แฝงอยู่นั้นดูเหมือนจะเป็นความพยายามที่จะบอกว่า อะไรคือความดีที่สมบูรณ์แบบที่มนุษย์ควรปฏิบัติ ซึ่งการมีความเป็นอยู่และสุขภาพจิตที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการที่มนุษย์จะสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบเรียบร้อย ถ้าจะพิจารณาจากทฤษฎีของพรอยด์ การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากจุดหมายตามธรรมชาติถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติ และความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกตินี้จะนำไปสู่การเบี่ยงเบนไปจากแบบแผนที่ถูกต้องในเรื่องเพศของคนส่วนใหญ่นั่นเอง ซึ่งถ้าจะถือว่า การกระทำตามแบบแผนที่ถูกต้องของสังคมเป็นคุณค่าประการหนึ่งที่ทำให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบเรียบร้อย การกระทำที่ผิดไปจากสิ่งที่ดีควรจะเป็นหรือเบี่ยงเบนไปจากคุณค่าดังกล่าวก็น่าจะถือว่าเป็นเรื่องที่เกิดทางจริยธรรม นอกจากนี้ ผู้เขียนคิดว่า ความเชื่อที่จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคือ การให้กำเนิดบุตร อาจเกิดจากความคิดที่ว่า การให้กำเนิดบุตรหรือการ

⁵ David Carr, "Freud and Sexual Ethics,"
Philosophy Vol.62, No.241 (July 1987) : 364-365

แพร่พันธุ์ เป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญต่อการดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ของมนุษย์
 ดังนั้น การร่าหูกาเนิดบุตร (หรือการแพร่พันธุ์) จึงถือว่าเป็นคุณค่าประการหนึ่ง
 และจากการที่การมีความสัมพันธ์ทางเพศนำไปสู่สิ่งที่มีคุณค่า จึงทำให้เกิด
 ความคิดที่ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่นำไปสู่การร่าหูกาเนิดบุตรเท่านั้น
 เป็นแบบแผนที่ดีงามที่ควรปฏิบัติ และการกระทำที่เบี่ยงเบนไปจากแบบแผนดัง
 กล่าว ก็จะต้องถือว่า เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และจากความเชื่อที่ว่า จุดหมายของ
 การมีความสัมพันธ์ทางเพศควรเป็นการแสดงออกถึงความรักนั้น อาจเป็น
 เพราะความสัมพันธ์ทางเพศที่ประกอบไปด้วยความรักจะมีการเชื่อมโยงที่สำคัญ
 ทางจิตวิทยาระหว่างความปรารถนาทางเพศ ความรัก และการสำนึกในคุณค่า
 ของตัวเอง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกต่างๆดังกล่าว เป็นสิ่งที่แสดงว่า
 เห็นว่าเป็นการกระทำที่มีคุณค่า และคุณค่าดังกล่าวนี้จะส่งผลที่ดีต่อมนุษย์ในด้าน
 จิตใจ การลดคุณค่าของการมีความสัมพันธ์ทางเพศลง เป็นสิ่งที่สามารถซื้อขาย
 ไปได้ อาจก่อให้เกิดความเสื่อมของสภาพจิตใจของมนุษย์อันสังคม ซึ่งถือได้ว่าเป็น
 สิ่งที่ไม่ดีจริยธรรม

การค้าประเวณีตามธรรมชาติของพรอยด์ จึงถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดทาง
 จริยธรรม เนื่องด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศตามการค้าประเวณีมิได้เกิดจาก
 ความรัก และมีจุดมุ่งหมายเป็นการร่าหูกาเนิดบุตร ผู้เขียนคิดว่า ถ้าเราจะ
 จะยึดถือตามเกณฑ์ดังกล่าวนี้ ก็มิใช่เพียงกรณีของการค้าประเวณีเท่านั้นที่ผิด
 ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างสามี-ภรรยาที่แต่งงานกันอย่างถูกต้องตามประเพณี
 แต่มิได้มีความรักต่อกันและมีจุดมุ่งหมายที่จะร่าหูกาเนิดบุตร หากแต่จะเป็น
 การตอบสนองความปรารถนาทางเพศ ซึ่งเป็นธรรมชาติของร่างกายมนุษย์
 หรือด้วยเหตุผลอื่นใดนอกไปจากนี้ก็ตาม ย่อมถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดีทางจริยธรรม
 เช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่า กรณีเช่นนี้ ทำให้ความเชื่อแบบดั้งเดิมว่า การมี
 ความสัมพันธ์ทางเพศภายใต้การแต่งงานเท่านั้นจึงจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง อาจขัด
 ข้างกับหลักการของฝ่ายที่เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางเพศจะต้องเกิดจากความรัก
 หรือมีจุดมุ่งหมายที่จะร่าหูกาเนิดบุตร ถ้าเราจะมองถึงทัศนคติในยุคนปัจจุบัน

ความสัมพันธ์ทางเพศของสามี-ภรรยาที่แต่งงานกันอย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะมีความหมายอย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ทางเพศ หรือว่าจะมีความรักต่อกันหรือไม่ ถ้าทั้ง 2 ฝ่ายมีความสมัครใจและยอมรับที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยกันแล้วยอมรับว่าสิ่งที่คิด เพราะการกระทำดังกล่าวเกิดขึ้นจากความยินยอมของทั้ง 2 ฝ่าย รับผิดชอบไม่มีการทำร้ายซึ่งกันและกัน ซึ่งน่าจะถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ใช้ในการตัดสินคุณค่าความสัมพันธ์ของมนุษย์ อีกทั้งมิได้เกิดจากการบังคับหรือเป็นการทำร้ายผู้ใด เมื่อไม่มีผู้ใดได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว การอ้างถึงความผิดทางจริยธรรมของการกระทำนั้น ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะยอมรับกันโดยทั่วไปได้ เมื่อเงื่อนไขในเรื่องความรักและการรักการนิโคบุตรมิใช่สิ่งสำคัญในการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศภายใต้การแต่งงานก็เท่ากับว่า การแต่งงานกลายเป็นเงื่อนไขสำคัญในการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งนอกจากการแต่งงานแล้ว ความสมัครใจ ความยินยอม ที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน ดังนั้น วนกรณีของผู้ที่ยังมิได้แต่งงาน เงื่อนไขของการมีความสัมพันธ์ทางเพศจึงขึ้นอยู่กับความสมัครใจและความยินยอมเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ถึงแม้ความสัมพันธ์ทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากจุดหมายในเรื่องการให้กำเนิดบุตร จะถือเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติสำหรับความคิดของบางฝ่าย แต่ก็ไม่สามารถที่จะโยงความคิดปกตินั้นเข้ากับเรื่องของจริยธรรมได้ ทั้งนี้ ผู้เขียนคิดว่า คุณค่าของสังคมมิได้ขึ้นอยู่กับแบบแผนต่างๆของการกระทำ แต่ น่าจะขึ้นอยู่กับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคล 2 เพศ หรือระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน จะก่อให้เกิดผลต่างๆขึ้นกับสังคม ก็จะต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้ง 2 ฝ่าย ซึ่งถ้าทั้ง 2 ฝ่าย มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และมีได้ก่อให้เกิดผลร้ายกับผู้อื่น ก็จะทำให้สังคมเกิดความสงบเรียบร้อย ไม่ว่าบุคคลทั้ง 2 ฝ่ายนั้น จะเป็นเพศใด นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งมีได้ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้อื่น ก็อาจจะนำไปสู่ประโยชน์บางประการในสังคมได้ เช่น เป็นการจำกัดจำนวนประชากร เพราะการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกันจะไม่นำไปสู่

การทำให้กำเนิดบุตร ซึ่งอาจมีผลให้เกิดความสงบเรียบร้อยขึ้นในสังคมได้เช่นกัน สำหรับสังคมที่มีจำนวนประชากรมากเกินไป

นอกจากนี้ ผู้เขียนคิดว่า จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศไม่จำเป็นต้องเป็นการให้กำเนิดบุตรเสมอไป โดยที่ความต้องการทางเพศของมนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์ประเภทอื่นๆ โดยทั่วไปกล่าวคือ ความต้องการทางเพศของมนุษย์มิได้ถูกจำกัดว่าจะต้องเกิดขึ้นเมื่อร่างกายอยู่ในสภาพที่พร้อมจะให้กำเนิดบุตร ในขณะที่ความต้องการทางเพศของสัตว์โดยทั่วไปแล้วจะเกิดขึ้นในฤดูผสมพันธุ์ ซึ่งร่างกายของสัตว์จะมีความพร้อมในการให้กำเนิดบุตร จึงอาจกล่าวได้ว่า การให้กำเนิดบุตรเป็นจุดหมายตามธรรมชาติของการผสมพันธุ์ของสัตว์เหล่านั้น แต่การที่มนุษย์มีความต้องการทางเพศได้ตลอดทั้งปี โดยมีได้มีฤดูผสมพันธุ์เช่นเดียวกับสัตว์ และแม้ว่าร่างกายจะมีได้อยู่ในภาวะที่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ก็ตาม น่าจะเป็นการแสดงให้เห็นว่า จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างจากจุดหมายตามธรรมชาติของการผสมพันธุ์ของสัตว์ ซึ่งจุดหมายในการมีความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์นั้น อาจเป็นเรื่องของการสื่อสารทางอารมณ์ดังเช่นความคิดของเนเกลและโรธมอน หรืออาจเป็นเรื่องของความสุขทางร่างกายดังเช่นความคิดของโรลด์แมนก็เป็นได้ ซึ่งผู้เขียนจะทำการวิเคราะห์แนวความคิดในเรื่องจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศตามความคิดของนักปรัชญาเหล่านี้ในส่วนต่อไป ในขณะที่จุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องการให้กำเนิดบุตรแต่เพียงประการเดียว ผู้เขียนคิดว่า การอ้างว่าความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดทางจริยธรรม เพราะเป็นการเบี่ยงเบนไปจากจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งเชื่อกันว่าเป็น การให้กำเนิดบุตรนั้น เป็นการให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณีซึ่งมิได้มีจุดหมายในเรื่องดังกล่าวจึงไม่เป็นการกระทำที่ผิดจริยธรรมจากเหตุผลนี้

การสำนึกรู้ระหว่างบุคคลและการสื่อสารทางอารมณ์

นอกจากแนวคิดเกี่ยวกับจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศแล้ว นักปรัชญาร่วมสมัย เช่น ไรทิส เนเกล ได้พยายามที่จะอธิบายถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบ และต้องการจะแสดงให้เห็นว่าอะไรคือ ความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติ เนเกลได้อ้างถึงงานเขียนของ ฌอง โพล ซาร์ตร์ คือ Being and Nothingness ตอนที่ 3 ซึ่งเขาเห็นว่า เป็นการอธิบายที่ดีที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และมีอิทธิพลต่อความคิดของเขาว่า การมองของซาร์ตร์ถึงความปรารถนาทางเพศ ความรัก ความเกลียด การชอบความรุนแรง (Sadism and Masochism) และทรศนคติต่างๆที่มีต่อผู้อื่นขึ้นอยู่กับทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับความสำนึกรู้ (Consciousness) และร่างกาย ซึ่งไม่อาจอธิบายหรือนำมาชานในที่นี้ เขา [ซาร์ตร์] มิได้พูดถึงความคิดปกติ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาเห็นว่า ความปรารถนาทางเพศเป็นรูปแบบหนึ่งของความพยายามที่ไม่สิ้นสุดของความสำนึกรู้ของสิ่งที่มีรูปร่าง (Embodied Consciousness) ที่จะสัมพันธ์กับการมีอยู่ของผู้อื่น ซึ่งความพยายามเช่นนี้มีแต่จะล้มเหลว. . . จากความคิดของซาร์ตร์ ความพยายามทั้งหลายที่จะรวมเอาผู้อื่นเข้ามาในลกของตัวฉันในฐานะที่เป็นประธาน (Subject) อีกคนหนึ่ง กล่าวคือ การยอมรับว่าเขาเป็นสิ่งที่ถูกมุ่งหมาย (Object) จากตัวฉัน และในขณะเดียวกัน ก็เป็นประธานซึ่งมีฉันเป็นจุดมุ่งหมายนั้น เป็นสิ่งที่ไม่มั่นคง และอาจพังทลายลงเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ 1) ฉันลดค่าของเขาลงเป็นเพียงสิ่งที่ถูกมุ่งหมาย ซึ่งกรณีนี้ เขาก็จะไม่สามารถรับรู้ถึงตัวฉัน 2) ฉันกลายเป็นเพียงสิ่งที่ถูกมุ่งหมายสำหรับเขา ซึ่งถ้าเป็นกรณีนี้ฉันก็จะไม่อยู่ในสถานะที่จะมีความรู้เกี่ยวกับความรู้สึกของเขาได้ นอกจากนี้ความเป็นไปได้ทั้ง 2 ประการ ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ไม่แน่นอน. . . ผลที่ตามมาก็คือ จะไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่า เป็นการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากตามหลักการแล้ว จุดหมายที่สำคัญของความปรารถนาทางเพศไม่สามารถที่จะบรรลุถึงได้ ดังนั้น จึงดูเหมือนว่า แนวคิดนี้จะไม่มีการแบ่งแยกกันขั้นพื้นฐาน

ระหว่างเรื่องเพศที่สมบูรณ์แบบหรือประสพผลสำเร็จกับเรื่องเพศที่ไม่สมบูรณ์แบบ และล้มเหลว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับความผิดปกติ⁶

สิ่งที่เนเกลต้องการที่จะเสนอมีความสัมพันธ์กับความคิดของชาร์ดรัน เรื่องนี้ แต่จะแตกต่างกันตรงที่เนเกลยอมให้มีการบรรลุถึงจุดหมายในเรื่อง เพศบางโอกาส และทำให้แนวคิดเกี่ยวกับความผิดปกติในเรื่องเพศมีหลักที่แน่นอน เนเกลคิดว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศจะต้องประกอบไปด้วยการรับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศซึ่งกันและกัน ในขั้นตอนที่ซับซ้อน ฝายหนึ่งจะถูกกระตุ้นจากการรับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศของอีกฝายหนึ่ง และการกระตุ้นลักษณะนี้จะต้องเกิดขึ้นกับทั้ง 2 ฝาย ในเรื่องการสำนึกถึงความรู้สึกของกันและกันนี้ เนเกลได้ยกตัวอย่างเรื่องความก้าวร้าว (Aggression) เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ซึ่งกันและกัน โดยอธิบายว่า

ถ้าข้าพเจ้าโกรธใครคนหนึ่ง ข้าพเจ้าย่อมมีความต้องการที่จะให้เขารู้ถึงความโกรธนั้น ว่าจะเป็นการทำให้เขารู้สึกถึงความผิดของเขาโดยการมองจากสายตาของข้าพเจ้า และเขารู้สึกว่าชอบสายตาเช่นนั้น หรือไม่ก็ทำให้เกิดความโกรธหรือควากลับตอบ โดยทำให้เขารู้ถึงความโกรธของข้าพเจ้าในลักษณะของการชูหรือโจมตี สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการขึ้นอยู่กับรายละเอียดของความโกรธของข้าพเจ้า แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด มันจะต้องมีความปรารถนาที่จะให้สิ่งที่เป้าหมาย (Object) ของความโกรธนั้นถูกกระตุ้น⁷

⁶ Thomas Nagel, "Sexual Perversion," in The Philosophy of Sex, ed. Alan Soble (New Orleans : Littlefield, Adams & Co., 1980), pp.80-81

⁷ Ibid.; p.83

เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเรื่องของการปราศรัยทางเพศ สมมุติว่า A มีความปราศรัยทางเพศต่อ B และแสดงให้ B รับรู้ถึงความปราศรัยนั้น เพื่อที่จะให้ B ถูกกระตุ้นและเกิดความปราศรัยตอบ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง A กับ B จะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อ B ได้รับความรู้ถึงและถูกกระตุ้นจากความปราศรัยทางเพศของ A และในขณะเดียวกัน B ก็จะต้องมีความปราศรัยทางเพศต่อ A และแสดงให้ A ได้รับความรู้ถึง เพื่อให้ A เกิดความปราศรัยต่อตนเองเช่นกัน และ A ได้รับความรู้และถูกกระตุ้นจากความปราศรัยทางเพศของ B ความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนี้ จึงจะถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบ

ในขณะที่การสำเร็จความใคร่โดยการแอบดู (Voyeurism) การสำเร็จความใคร่โดยการอวดอวัยวะเพศ (Exhibitionism) จะไม่ถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์ เพราะเป็นการแสดงความปราศรัยทางเพศที่ไม่ต้องการให้ตัวเองถูกปราศรัยตอบ ทั้งนี้ เขาอาจจะกลัวแม้กระทั่งความสนใจทางเพศที่ผู้อื่นจะมีต่อเขา สำหรับ "พวกชอบแอบดู" ก็จะไม่มีการรับรู้ของอีกฝ่ายหนึ่งเกิดขึ้นเลย ความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณี ก็จะต้องถือว่าเป็นสิ่งที่คิดปกติเช่นกัน กล่าวคือ ผู้ซื้อบริการทางเพศจากรสภณีมิได้ถูกกระตุ้นหรือรับรู้ถึงความปราศรัยทางเพศของรสภณี ในขณะที่รสภณีเป็นฝ่ายที่รับรู้ถึงความปราศรัยทางเพศของผู้ซื้อบริการ แต่ก็มิได้ถูกกระตุ้นจากความปราศรัยนั้น จึงเท่ากับว่า รสภณีเป็นฝ่ายรองรับอารมณ์ทางเพศจากผู้ซื้อบริการ โดยที่ตนเองมิได้เกิดความรู้สึกทางเพศเลย ถึงแม้การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับรสภณีจะดูเหมือนจะเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นปกติระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย แต่ที่จริงแล้ว ถ้าจะถือตามความคิดของเนเกล การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับรสภณีมิได้แตกต่างไปจากการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การสำเร็จความใคร่โดยการแอบดู ฯลฯ เลย เนื่องด้วยการกระทำดังกล่าวมีลักษณะร่วมกันคือ ไม่มีการแลกเปลี่ยนการรับรู้ถึงความปราศรัยทางเพศซึ่งกันและกัน และอาจเรียกไม่ได้ว่าเป็น "การมีความสัมพันธ์ทางเพศ"

แต่ควรจะเรียกว่าเป็น การสำเร็จความใคร่ด้วยวิธีอื่น อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง อาจมีได้เป็นเช่นนี้ทุกกรณีไป ในบางครั้ง วิธีอื่นอาจถูกกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาทางเพศขึ้นโดยผู้ให้บริการก็เป็นได้

จากความคิดของเนเกลเกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศนี้ โรเบิร์ต รัชโลมอน มีความเห็นว่า การที่เนเกลอ้างว่า ได้รับอิทธิพลมาจากชาร์ดร์ ซึ่งเห็นว่า เรื่องของกามารมณ์คือ การสื่อสารระหว่างบุคคลโดยใช้ร่างกายเป็นสื่อ แต่สิ่งที่เนเกลกล่าวถึงเกี่ยวกับการสื่อสารเป็นเพียงเรื่องของ การกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาและการรับรู้ถึงความปรารถนาเท่านั้น ความคิดของเนเกลจึงไม่เพียงพอที่จะอธิบายเกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศ เพราะการรับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศซึ่งกันและกันนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เป็นส่วนที่เกี่ยวกับความรู้สึกทางร่างกาย รัชโลมอนคิดว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศควรจะเป็นเรื่องของการสื่อสารทางอารมณ์ระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย เช่น ความรู้สึกรัก เกลียด ความมีอำนาจเหนือกว่า (Dominance) ความเป็นรอง (Submissiveness) ความเฉยเมย (Indifference) ความกลัว ความไม่เคารพ (Disrespect) ฯลฯ รัชโลมอนได้ให้เหตุผลว่า "ถ้าเรื่องเพศ (Sex) เป็นเพียงความสุขทางร่างกายเท่านั้น เหตุใดการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลอื่น จึงสร้างความพึงพอใจได้มากกว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง"⁸ ถ้าเราจะใช้เรื่องของการสื่อสาร (Communication Model) มาใช้อธิบายในเรื่องนี้ ก็จะกล่าวได้ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ประกอบไปด้วยการสื่อสารทางอารมณ์ ระหว่างบุคคล 2 ฝ่าย นำมาซึ่งความพึงพอใจที่สูงกว่า และจากการที่รัชโลมอนกล่าวว่า "กิจกรรมทางเพศอาจเปรียบได้กับการพูดคุย

⁸ Robert Solomon, "Sexual Paradigms," in The Philosophy of Sex, p.96

รอยใช้ภาษากาย"⁹ การได้พูดคุยกับบุคคลอื่นย่อมสร้างความเพลิดเพลินได้มากกว่าการพูดกับตัวเอง การมีความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะนี้จึงจะถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบ

เราจะเห็นว่า ถ้าเป็นไปตามความคิดของเนเกลแล้ว ความสัมพันธ์ทางเพศในการค้าประเวณีจะเป็นสิ่งที่ผิดปกติ เพราะผู้ซื้อบริการมิได้รับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศของโสเภณี ขณะที่ในความคิดของโรลมอน ความสัมพันธ์ทางเพศในการค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติ เพราะมีการสื่อสารทางอารมณ์ระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย แต่ปัญหาสำคัญก็คือ เรื่องของการข่มขืน ซึ่งถ้าถือตามความคิดของโรลมอนแล้ว ก็จะต้องบอกว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ปกติ เพราะมีการสื่อสารทางอารมณ์ของทั้ง 2 ฝ่ายเช่นเดียวกัน แต่ในความคิดของผู้เขียน การข่มขืนเป็นเรื่องที่ผิดปกติ เพราะเกิดจากการที่ผู้ข่มขืนข่มสามารถจะควบคุมอารมณ์หรือความปรารถนาทางเพศของตนเองได้ ซึ่งคนปกติโดยทั่วไป เมื่อมีความต้องการทางเพศก็สามารถที่จะระงับหรือหาทางที่จะปลดปล่อยความรู้สึกดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องทำร้ายผู้อื่น

จากการที่เนเกลและโรลมอนได้พยายามที่จะอธิบายถึงลักษณะของการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ว่ามีความละเอียดอ่อน ประกอบไปด้วยอารมณ์และความรู้สึกหลายชนิด และมีกระบวนการรับรู้ถึงความปรารถนาของกันและกันที่ซับซ้อน แต่สิ่งสำคัญ ก็คือ การสำนึกถึงความเป็นมนุษย์ที่มีความปรารถนาซึ่งกันและกัน ทว่าการมีความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์มีลักษณะที่แตกต่างจากการผสมพันธุ์ของสัตว์ และเป็นการแสดงถึงความสำนึกฐานการมีอยู่ของผู้ที่ตนมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย ในการรับรู้ว่าเขาหรือเธอเป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึกและความปรารถนาเช่นเดียวกับตน มิใช่เป็นเพียง

⁹ Ibid., p.96

วัตถุหรือเครื่องมือสำหรับวิชาชีพประชาชนเท่านั้น ความสัมพันธ์ทางเพศที่มีลักษณะดังกล่าวถือว่าเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่สมบูรณ์แบบ เป็นปกติ และเป็นลักษณะการกระทำที่มีคุณค่าที่ทําให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์และสิ่งของที่ไม่มีชีวิต

ผู้เขียนคิดว่า เมื่อยังไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่า ความคิดปกติของการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่มิได้เป็นไปตามลักษณะที่เนเกลและโรลมองกล่าวไว้ นั้น จะก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมหรือบุคคลอื่นอย่างไร ก็มีโอกาสว่าคิดว่าความคิดปกตินั้นเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรม โดยที่การคิดปกติไปจากแบบแผนของสังคมบางประการนี้อาจนำไปสู่ข้อสรุปว่าเป็นสิ่งที่ผิดจริยธรรมได้ ถ้าความคิดปกตินั้นมีสิ่งที่ย่ำแย่จนอาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่น การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติ ถ้าได้กระทำขึ้นในสถานที่อันเป็นส่วนตัว ก็ไม่น่าจะเป็นสาเหตุให้เกิดผลเสียใดๆต่อสังคมได้ ส่วนเรื่องของการรับรู้ถึงความรู้สึกหรือความปรารถนาซึ่งกันและกัน ผู้เขียนคิดว่า การค้าประเวณี นอกจากจะเป็นเรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศแล้ว อีกส่วนหนึ่ง จะเป็นเรื่องของการทำงานธุรกิจค้าขาย ถ้าการรับรู้ถึงความเป็นมนุษย์ของผู้ที่ตนมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยเป็นคุณค่าทางจริยธรรมประการหนึ่งสำหรับการมีความสัมพันธ์ทางเพศ งานแห่งที่ว่า เป็นการปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยกันอย่างถูกต้อง โดยมิได้มองว่าผู้อื่นเป็นเพียงวัตถุที่เข้าในการสนองความต้องการของตนเท่านั้น จากการสำนึกซึ่งกันและกัน ทําให้ทั้ง 2 ฝ่ายรู้ว่าตัวเองมีอยู่ และรับรู้ถึงอารมณ์ของกันและกัน และมิได้มองว่าผู้อื่นเป็นแค่เพียงวัตถุ ดังนั้น จึงเป็นความสัมพันธ์ที่มนุษย์เท่านั้นที่จะมีได้ งานแห่งนี้ความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงแยกมนุษย์ออกจากสิ่งที่ย่ำแย่ มนุษย์ ความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นการบ่งบอกถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์แม้ว่าชาตรีเองจะไม่ได้คิดเช่นนี้ และเนเกลก็เพียงแต่เอาความคิดบางส่วนมาเท่านั้น ผู้เขียนเชื่อว่า ในส่วนของความคิดของชาตรีที่นำมาเช่นนั้น ซึ่งก็คือ เรื่องของการรับรู้ซึ่งกันและกัน สามารถโยงถึงคุณค่าทางจริยธรรมที่ได้ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว นอกจากนี้ การรับรู้ถึงความเป็นมนุษย์ด้วยการปฏิบัติต่อ

บุคคลนั้นรอดยถือว่า เขาเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่กำลังทำธุรกิจด้วย ไม้ซ่เป็นเพียง เครื่องมือเท่านั้น ก็อาจเป็นข้อปฏิบัติอย่างหนึ่งที่เป็นไปได้ ซึ่งถ้าจุดสำคัญทาง จริยธรรมคือ การรับรู้ต่อมนุษย์ในฐานะที่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง ซึ่งไม้ได้เป็นเพียงวัตถุ กล่าวคือ รับรู้ว่าเป็นมนุษย์ที่มีคุณสมบัติพิเศษซึ่งแตกต่างจากสิ่งอื่น การค้า ประเวณีที่ผู้ซื้อและผู้ขายบริการมีความเคารพในความเป็นมนุษย์ของกันและกัน ก็จะไม่ใช่การกระทำที่ผิดจริยธรรมด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นการปฏิบัติต่อผู้อื่นรอดยไม่ เคารพในความเป็นมนุษย์ของเขา

ความสุขและความเพลิดเพลิน

ถ้าเราจะกลับมาพิจารณาถึงจุดหมายตามธรรมชาติของการมีความ สัมพันธ์ทางเพศ ก็จะพบว่า นอกจากจะมีผลในเรืองของการกำเนิดบุตร แล้ว การที่คนๆหนึ่งมีความต้องการทางเพศ สิ่งที่เขาต้องการก็คือ ความสุข ความเพลิดเพลิน (Pleasure) ทางร่างกาย เมื่อการมีความสัมพันธ์ทาง เพศนำมาซึ่งความสุขและความเพลิดเพลินทางร่างกาย บางฝ่ายจึงมีความ เห็นว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อความสุขในลักษณะดังกล่าวมาซึ่งสิ่งที่ดี เพราะนั่นคือลักษณะตามธรรมชาติประการหนึ่ง ซึ่งในเรืองนี้ อลัน รอกด์แมน ได้เสนอว่า ก่อนที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรืองทางเพศกับจริยธรรม เราจะต้องทำการสำรวจความคิดเกี่ยวกับเรืองเพศเสียก่อน รอดยรอกด์แมน ได้ให้ความเห็นถึงความปรารถนาทางเพศว่า "เป็นความปรารถนาที่จะมีความ สัมพันธ์ทางร่างกายกับผู้อื่น และ กิจกรรมทางเพศ (Sexual Activity) เป็นการกระทำที่ตอบสนองต่อความปรารถนาทางเพศ (Sexual Desire) เพื่อที่จะทำให้เกิดความเพลิดเพลินจากการกระทำนั้น¹⁰ รอกด์แมนเชื่อว่าจุดหมาย ของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคือ ความเพลิดเพลินทางร่างกาย แต่จากการที่ คนส่วนมากจะยึดติดกับความเชื่อที่ได้รับสืบทอดกันมาว่าการมีความสัมพันธ์ทาง เพศเพื่อความสุขเพลิดเพลินทางร่างกายนั้นเป็นเรืองที่ผิดศีลธรรม แต่ถึงกระนั้น คนเรายังคงมีความต้องการที่จะประกอบกิจกรรมทางเพศกันอยู่ ดังนั้น การ

อ้างว่า ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่มีความหมายมากกว่าความปรารถนาทางกาย จึงเป็นเพียงข้อแก้ตัวที่จะทำให้ตนเองไม่รู้สึกว่าได้กระทำในสิ่งที่ผิด สำหรับข้ออ้างที่ว่า ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นการแสดงออกถึงความรักต่อกันนั้น ร็อลด์แมนกล่าวว่า

ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธว่า เรื่องเกี่ยวกับเพศสามารถทำให้มีคุณค่าและความหมายที่สูงขึ้นได้ เมื่อมันกลายเป็นเครื่องมือในการแสดงความรัก ความนุ่มนวล แต่การกระทำอื่นๆ เช่น การตื่นแต่เช้าตรู่ เพื่อลุกขึ้นมาทำอาหารเช้าวันอาทิตย์ การทำความสะอาดบ้าน ฯลฯ ก็เป็นการแสดงออกถึงความรักได้เช่นเดียวกัน¹¹

ในบางครั้งการมีความสัมพันธ์ทางเพศอาจประกอบไปด้วยความรัก ความต้องการที่จะให้กำเนิดบุตร ความต้องการที่จะสื่อสารทางอารมณ์ ฯลฯ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันได้ แต่มิได้หมายความว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้นเสมอ เปรียบได้กับคนบางคนซึ่งอาจจะชอบรับประทานพายกับไอศกรีม อีกคนหนึ่งอาจจะชอบพายกับผลไม้ และบางคนก็อาจจะชอบรับประทานพายเปล่าๆ ดังนั้น ถ้าจะมีใครยอมรับว่า สิ่งที่เขาต้องการจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศ คือ ความเพลิดเพลินเท่านั้นก็ไม่น่าจะถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดปกติ ถึงแม้ว่า บางฝ่ายจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ผิดปกติ (Perverted) แต่สิ่งที่เราเห็นว่าผิดปกตินั้น มิได้ทำให้เราสามารถที่จะกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดทางจริยธรรมด้วย ถ้าจะเปรียบเทียบระหว่างการข่มขืนผู้หญิงกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแม่ว้าว เราจะเห็นว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแม่ว้าว เป็นเรื่องที่ผิดปกติมากกว่าการข่มขืนผู้หญิง เพราะการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปกติจะต้องเกิดขึ้นกับสัตว์ในประเภทเดียวกัน เช่น แมวกับแมว สุนัขกับสุนัข วัวกับวัว คนกับคน ฯลฯ

10 Alan Goldman, "Plain Sex," in The Philosophy of Sex, p.120

11 Ibid., p.124

ในขณะที่การข่มขืนผู้หญิงนั้นเป็นการกระทำที่ผิดทางจริยธรรม แต่ความผิดทางจริยธรรมนั้นมิใช่เป็นเพราะมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ ซึ่งในเรื่องของ การข่มขืนนี้ รอลด์แมนกล่าวว่า

ความผิดทางจริยธรรมของการข่มขืน เกิดขึ้นจากการละเมิดร่างกายของผู้อื่น ละเมิดสิทธิที่จะไม่ถูกกระทำอย่างทารุณ และละเมิดข้อห้ามทางศีลธรรมโดยทั่วไปในเรื่องการรังแกผู้อื่นในเรื่องที่ขัดกับเจตนาของเขา ซึ่งจะเห็นว่า ข้ออ้างของความผิดมิได้เกี่ยวกับเรื่องของ การกระทำทางเพศเลย¹²

ส่วนการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแม่สาว ถึงแม้จะเชื่อกันว่าเป็นเรื่องผิดปกติ แต่ก็มิอาจกล่าวได้ว่า เป็นเรื่องที่ผิดจริยธรรม ถ้าแม่สาวตัวนั้นเป็นของเขา และการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้นมิได้เป็นการทำร้ายหรือทารุณต่อสัตว์ และมีได้ก่อให้เกิดผลเสียกับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่สามารถที่จะนำเอาสิ่งที่คิดว่าผิดปกติมาอ้างว่าเป็นความผิดทางจริยธรรมด้วยได้ ทั้งนี้ รอลด์แมนคิดว่า

มันไม่เป็นอย่างจริงที่ว่า เรายังสามารถที่จะคิดว่า การกระทำต่างๆ เป็นเรื่องผิดปกติ ทั้งๆที่มีการปฏิบัติกันอยู่โดยทั่วไปในสังคม การกระทำต่างๆ ถ้าเป็นอันตราย ก็เป็นการถูกต้องที่จะมีการประณามว่า มันเป็นเรื่องที่ผิดทางจริยธรรม แต่ก็เพียงเป็นการแสดงว่า มันเป็นเรื่องที่ผิดจริยธรรม ซึ่งมีได้มีผลเกี่ยวกับความผิดปกติ"¹³

เราจะเห็นว่า การกระทำที่ผิดปกติก็เป็นเรื่องหนึ่งและจริยธรรมก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีความเกี่ยวพันกัน อัลเบิร์ต เอลลิส นักจิตบำบัดผู้หนึ่ง ได้เสนอความเห็นาน Sex Without Guilt ว่า

¹² Ibid., p.131

¹³ Alan Goldman, "Plain Sex," in The Philosophy of Sex, p.136

"ความรักมิได้เป็นสิ่งที่จำเป็นเสมอไปในการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรักก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิด" ความต้องการทางเพศรวมทั้งการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเรื่องทางชีววิทยา เมื่อเราพยายามที่จะพัฒนาและสร้างคุณค่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นมา และอ้างว่าความสัมพันธ์ทางเพศควรจะมีคุณค่าบางประการ เช่น ความรักเป็นพื้นฐาน ก็จะไม่เป็นธรรมชาติสำหรับผู้ที่ยังมิได้มีความรัก ในการที่เขาไม่สามารถที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ถูกต้องตามบรรทัดฐานของสังคมได้ เอลลิสเห็นว่า เราไม่ควรก็ดกันความสัมพันธ์ทางเพศที่ปราศจากความรัก เนื่องด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรักนั้นก็สามารที่จะนำมาซึ่งความสุข ความเพลิดเพลินสำหรับผู้ที่ยังมิได้มีความรัก และการยอมรับความสัมพันธ์ทางเพศในลักษณะดังกล่าวก็มิได้ทำให้ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยความรักนั้นหมดไป ในที่สุดเขาอาจจะพบว่าความสัมพันธ์ทางเพศที่ประกอบไปด้วยความรักนั้นเป็นสิ่งที่มีความค่าและนำมาซึ่งความสุขที่มากกว่าก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม เอลลิสเห็นว่า ทางที่ดีเราควรจะยอมรับถึงความเป็นมนุษย์ที่มีจุดบกพร่อง แทนที่จะคอยตำหนิตัวเอง และควรพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงมุมมองที่ว่ามัน [การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรัก] เป็นสิ่งที่ไม่มียั้งติร้าย ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าเศร้าก็ตาม. . . ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีหลายครั้งถึงแม้จะไม่เสมอไป ที่มันเป็นเรื่องที่น่าพึงปรารถนาสำหรับมนุษย์ ในการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่ตนรัก แทนที่จะเป็นผู้ที่ตนไม่รัก แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่จะกล่าวได้ว่า เขามีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น¹⁴

¹⁴ Albert Ellis, "Sex Without Love," in Applying Ethics ed. Vincent E. Barry (Belmont : Wadsworth, 1982), p.82

เมื่อความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรักสามารถนำมาซึ่งความสุขและความเพลิดเพลินได้ ก็ย่อมเป็นสิ่งที่ดีกว่าการอยู่เฉยๆ ใดๆ ไปได้ ทว่าอะไรเลย จากความเห็นของเอลลิส อาจสรุปได้ว่า ผู้ที่ยังมิได้มีความรัก ก็ควรมีสติที่จะได้รับความเพลิดเพลินจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรักได้ ซึ่งจากข้อสรุปนี้ จะเห็นว่า จุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคือ ความเพลิดเพลิน และจากการที่ทั้งโรลด์แมนและเอลลิส คิดว่าจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคือ ความเพลิดเพลิน ก็หมายความว่า ผู้ที่มีส่วนร่วมในการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้น จะต้องเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ เพื่อจุดประสงค์ที่จะได้รับความสุขจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้น เพราะฉะนั้น การมีความสัมพันธ์ทางเพศที่จะนำมาซึ่งความสุขและความเพลิดเพลินนั้น จะต้องประกอบไปด้วยความสมัครใจและยินยอมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม และผู้เขียนคิดว่า ความสัมพันธ์ทางเพศที่มีจุดหมายที่ความเพลิดเพลินจะมีความชอบธรรมด้วยเหตุผลนี้ ทั้งนี้ ถ้าความยินยอมและสมัครใจเป็นเงื่อนไขของการมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณี ความสัมพันธ์ทางเพศดังกล่าวก็ควรจะเป็นสิ่งที่มีความชอบธรรมเช่นกัน และโดยที่การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความรักสามารถนำมาซึ่งความสุขและความเพลิดเพลินได้ และมีได้ทำร้ายใครๆ แก่ผู้อื่น ก็ น่าจะเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้โดยไม่มีผิด

ผู้เขียนเชื่อว่า นอกจากการให้กำเนิดบุตรแล้ว จุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศก็คือ ความสุขหรือความเพลิดเพลิน การที่บางฝ่ายอ้างว่า ความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดจากความรักเป็นสิ่งที่ดีกว่า ก็เพราะว่าจะนำมาซึ่งความสุขที่มากกว่า การอ้างว่าความสัมพันธ์ทางเพศที่ประกอบไปด้วยการรับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศซึ่งกันและกันหรือการสื่อสารทางอารมณ์ระหว่าง 2 ฝ่ายเป็นสิ่งที่ดีกว่า ก็อาจจะเป็นเพราะว่า สามารถที่จะทำให้เกิดความสุขที่มากกว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งเปรียบได้กับการได้พูดคุยกับคนอื่นย่อมได้รับความเพลิดเพลินมากกว่าการพูดกับตัวเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น เรา

จะเห็นว่า วัตถุประสงค์หมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศ นอกจากการทำให้
 กามานิบุตรแล้ว ก็คือ ความต้องการที่จะได้รับความสุขและความเพลิดเพลิน
 และเมื่อความต้องการทางเพศและการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นเรื่องทาง
 ชีวิตวิทยาดังที่เอลเลียสได้กล่าวไว้ ก็จะมีลักษณะเช่นเดียวกับความต้องการอาหาร
 และการรับประทานอาหาร เมื่อการซื้ออาหารไม่ถือว่าเป็นความผิดทาง
 จริยธรรม การซื้อบริการทางเพศก็ไม่ควรจะถือว่าเป็นความผิดทางจริยธรรม
 เช่นเดียวกัน

จากการสำรวจทรรศนะของฝ่ายต่างๆเกี่ยวกับจุดหมายของการมี
 ความสัมพันธ์ทางเพศ เริ่มจากเรื่องของกามานิบุตรและความรัก ซึ่งไม่
 อาจาจะเป็นเหตุผลที่จะนำมาอ้างได้ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการ
 ค่าประเวณีเป็นสิ่งผิดจริยธรรม เนื่องจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่มีได้เกิด
 จากความรักหรือความต้องการที่จะให้กามานิบุตรนั้น ถ้าเกิดขึ้นจากความ
 สัมผัสและมิได้เป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่นแล้ว ก็จะต้องถือว่า การมีความ
 สัมพันธ์ทางเพศนั้นเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในรูปแบบหนึ่ง ถึงแม้จะเป็นการ
 เบี่ยงเบนไปจากสิ่งที่คนในสังคมยึดถือกันอยู่ แต่ก็มีอีกกล่าวได้ว่า เป็นความ
 ผิดทางจริยธรรม ทั้งนี้ ผลเสียที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศ
 และการให้กามานิบุตร ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาจริยธรรมได้ จะขึ้นอยู่กับบริบทของ
 สังคมในเรื่องของจำนวนประชากรในสังคม ซึ่งในสังคมที่มีปัญหาความยากจน
 และประชากรแออัด ความสัมพันธ์ทางเพศที่นำไปสู่การให้กามานิบุตรอาจเป็นสิ่ง
 ที่ผิดจริยธรรมก็เป็นได้ เนื่องจากการเพิ่มจำนวนประชากรเป็นการสร้างความ
 เต็มคร่อนขึ้นในสังคม

ส่วนเรื่องของการรับรู้ถึงความปรารถนาทางเพศซึ่งกันและกัน และ
 การสื่อสารทางอารมณ์นั้น ถึงแม้จะแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์แบบของการมี
 ความสัมพันธ์ทางเพศ แต่ความสำคัญในเรื่องนี้อยู่ที่การสำนึกถึงความรู้สึกซึ่ง
 กันและกัน และการสำนึกดังกล่าวเป็นความสามารถเฉพาะของมนุษย์ ดังนั้น

การค้าประเวณีซึ่งประกอบด้วยการสำนึกฐานความเป็นมนุษย์ของกันและกัน ระหว่างผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศทั้ง 2 ฝ่ายนั้น ไม่ว่าจะ เป็นงานเรื่องเพศหรือ เรื่องธุรกิจ ก็อาจกล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ทางเพศดังกล่าวประกอบไปด้วย การสำนึกฐานความเป็นมนุษย์เช่นกัน การค้าประเวณีในลักษณะเช่นนี้จึงไม่เป็นการผิดจริยธรรม เพราะมิได้เป็นการปฏิบัติต่อมนุษย์ ครอบคลุมว่าเป็นเพียงวัตถุ เท่านั้น และจากการที่เรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้น เป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคล ซึ่งมิได้เป็นที่เปิดเผยต่อสังคมโดยรวม จึงไม่ควรจะมีผลลบล้างต่อผู้อื่น เมื่อไม่มีผลเสียต่อผู้อื่นจึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดจริยธรรม

ผู้เขียนคิดว่า ถ้าจะเชื่อมโยงการค้าประเวณีกับเรื่องของจริยธรรม แล้ว แนวคิดที่ว่า จุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศคือความสุขและความเพลิดเพลินน่าจะเป็นแนวคิดที่ถูกต้องที่สุด เมื่อการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดจากความยินยอมของบุคคล 2 ฝ่าย นำไปสู่ความสุขและความเพลิดเพลิน ก็ถือได้ว่าเป็นคุณค่าประการหนึ่ง และเมื่อแต่ละบุคคลสามารถหาความสุขให้ตนเองได้โดยไม่ทำความเสียหายต่อผู้อื่น ก็จะสามารถนำความสุขของสังคมโดยรวมได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยมีจุดหมายดังกล่าว เป็นสิ่งที่มีคุณค่าทางจริยธรรมอย่างหนึ่ง

เมื่อจุดหมายของการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยมากแล้วคือ ความสุขและความเพลิดเพลิน การมีความสัมพันธ์ทางเพศภายในการค้าประเวณีในส่วนของผู้ซื้อบริการ ซึ่งมีจุดหมายเดียวกันนี้ ก็ไม่น่าจะถือว่าเป็นความคิดทางจริยธรรมอันข้อที่ว่า มีจุดหมายเพียงเบี่ยงเบนไปจากธรรมชาติหรือเบี่ยงเบนไปจากจุดหมายที่เป็นอุดมคติของสังคม แต่สำหรับทางด้านของโสเภณีนั้น จะเห็นว่าจุดหมายในการมีความสัมพันธ์ทางเพศไม่ใช่ว่าความสุข หรือความเพลิดเพลินที่จะได้รับจากการกระทำเช่นนั้นโดยตรง หากแต่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ จะนำมาซึ่งความพึงพอใจในการที่จะได้รับเงินอันเป็นสินจ้าง ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นความสุขที่ได้รับจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศนั้นโดยทางอ้อม ถึง

แม้ความสุขของโรส เณิณีที่เกิดจากการมีรายได้ จะไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสุขที่เกิดขึ้นจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยตรง แต่ถ้าเราจะมองว่า การค้าประเวณีเป็นการขายบริการอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับการขายบริการประเภทอื่นๆ จุดประสงค์ของการให้บริการก็คือ การสนองต่อความต้องการของผู้ซื้อบริการหรือทำให้ผู้ซื้อบริการได้รับความพึงพอใจ เพื่อแลกเปลี่ยนกับผลตอบแทน วนกรณีของการค้าประเวณีนี้ แม้ว่าโรส เณิณีจะไม่มีความรู้สึกที่ดีเกิดขึ้นในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่ในเมื่อสิ่งที่กำลังกระทำอยู่คือ การให้บริการ เพื่อให้ผู้ซื้อได้รับความพึงพอใจ ก็จะต้องถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่ง เปรียบได้กับการขายบริการที่ถือกันว่าเป็นอาชีพสุจริตประเภทอื่นๆ วนบางครั้ง ผู้ให้บริการอาจจะเกิดความเบื่อหน่าย และต้องพิจารณางานที่จะทำงานเช่นกัน ทั้งนี้ จะมีผลกับคุณภาพของงานที่ออกมาหรืออาจจะไม่มีเลยก็ได้ แล้วแต่กรณีไป แต่โดยที่การยินยอมที่จะค้าประเวณีนั้น มีลักษณะ เช่นเดียวกับการขายบริการประเภทอื่นเกิดขึ้นจากความยินยอมของฝ่ายผู้ซื้อและผู้ขาย ก็ไม่น่าจะถือว่าเป็นสิ่งที่ผิด และควรจะยอมรับว่า การค้าประเวณีเป็นกิจกรรมที่ปกติอย่างหนึ่งของมนุษย์

ศูนย์วิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย